

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 16/03-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., bytom V. n. T., ktorou namietal porušenie svojho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove vo veci jeho odvolania zo 16. februára 1998 proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2002 doručená sťažnosť J. P., bytom V. n. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) vo veci jeho odvolania zo 16. februára 1998 proti uzneseniu Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998.

Sťažovateľ uviedol, že sa žalobou z 28. októbra 1997 obrátil na okresný súd. Žaloba smerovala proti JUDr. I. B., predsedovi krajského súdu. Okresný súd uznesením č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998 konanie v uvedenej právnej veci zastavil.

Sťažovateľ namietal, že o jeho odvolaní zo 16. februára 1998 proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu krajský súd doteraz nerozhodol, čím porušil článok 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby: „Ústavný súd mojej sťažnosti vyhovel a uložil Krajskému súdu v Prešove, aby vo veci konal.“ Súčasne žiadal, aby mu ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) priznal primerané finančné zadostučinenie, ktorého výšku ani dôvody, pre ktoré ho požaduje [§ 50 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], bližšie nešpecifikoval.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie svojho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou krajského súdu, ktorý podľa jeho tvrdenia do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol o jeho odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998 o zastavení konania v právnej veci vedenej pod sp. zn. Ncc 293/97.

Ústavný súd vyzval listom z 25. novembra 2002 krajský súd, aby sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril. Krajský súd vo svojej odpovedi zo 4. decembra 2002 uviedol: „(...) Vec Okresného súdu Prešov sp. zn. Ncc 293/97 Krajskému súdu v Prešove na odvolacie konanie predložená nebola. Podľa zistení na Okresnom súde Prešov v predmetnej veci bolo rozhodnuté 8. 1. 1998. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. 2. 1998 (...)“.

Skutkové tvrdenia krajského súdu potvrdzuje obsah súdneho spisu okresného súdu v právnej veci vedenej pod sp. zn. Ncc 293/97, ktorý si ústavný súd nechal predložiť. Z uvedeného spisu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 28. októbra 1998 obrátil na okresný súd, ktorý uznesením č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998 konanie zastavil podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že žaloba nemala všetky zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, pričom žalobca (sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom) nedostatky žaloby, pre ktoré nebolo možné v konaní pokračovať, aj napriek výzve okresného súdu zo 17. novembra 1997 neodstránil. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 2. februára 1998.

Z listinných dôkazov obsiahnutých v uvedenom spise nevyplýva, že by sťažovateľ napadol uznesenie okresného súdu č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998 odvolaním. Naopak, okresný súd 3. marca 1998 vyznačil na uvedenom rozhodnutí dátum nadobudnutia jeho právoplatnosti, ktorý stanovil na 18. február 1998 (teda na deň nasledujúci po márnom uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania), a spis odvolaciemu súdu nepredkladal.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody orgánom, proti ktorému návrh smeruje, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Zo skutočností obsiahnutých v sťažnosti a vo vyjadrení krajského súdu, ako aj z listinných dôkazov obsiahnutých v spise okresného súdu vzťahujúceho sa na uvedenú právnu vec vyplýva, že krajský súd, proti ktorému sťažnosť smeruje (podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti viazaný návrhom na začatie konania), nemohol porušiť základné práva alebo slobody sťažovateľa, pretože mu spis na konanie o opravnom prostriedku nebol vôbec predložený. Sťažovateľ navyše o svojom tvrdení, že uznesenie okresného súdu č. k. Ncc 293/97-10 z 8. januára 1998 napadol odvolaním, nepredložil žiaden dôkaz.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2003

